

235. Om Strømmen mod Dig bruser.

Allegro moderato.

P. Heise.

1. Om Strømmen mod Dig bru-ser_vov at staa! Om

Nat-ten sort-ner Yngling, vov at haa - - - - be! Synk

ej, for Tord-nens rø - de Ham-re slaa! Gak ej i Skjul ved

Regnens før-ste Draa - - - - be! dim.

2. En ædel Sjæl for Stormen ræddes ej.
Den Kjække stander oprejst under Torden;
Han finder gennem Taagerne sin Vej,
I Nattens Mærke skuer han fra Jorden.

3. Løft op dit Aasyn! det blev ikke skabt,
Før modløs sig i Støvet ned at bøje.
I Støv Du finder ej, hvad Du har tabt;
Din Tro, dit Haab, din Fryd er i det Høje.

4. Den Højes Billéd gik Du fra hans Haand,
Din Røst er selv en Gjenlyd af hans Stemme,
Fra Støv dit Støv, fra Himlen er din Aand;
I Mulm din Krop, i Lys din Sjæl har hjemme.

St. St. Blicher.

236. Op, Brødre! Timen lyder.

(Nytaarsaften.)

J. A. P. Schulz.

Moderato.

1. Op, Brø-dre! Ti-men ly - - - - der, den ly-der sid-ste Gang! Et

Aar for-svandt, ud - bry - der i fest - lig Af - skeds - sang! Blandt

fjer - ne Old-tids - da - ge det svandt, vi staa til - ba - ge; vi

Smertes led, vi Glæ - der nød, og nærmed os til Gra - vens Skjød. Vi

Smertes led, vi Glæ - der nød, og nærmed os til Gra - vens Skjød.

2. Bevinget Tiden iler;
 Hvo har den Grændse sat?
 Den blomstrer, ældes, hviler
 I evig Glemsels Nat.
 Knap stamme dunkle Skrifter
 Om Fædrenes Bedrifter,
 Og Skjønhed, Rigdom, Magt med den
 I Mulm og Taushed synke hen. :|

3. Her hilste vi med Glæde
 Det Aar, som nys forsvandt;
 Ak! løsnat er den Kjæde,
 Som da os sammenbandt!
 Vi Venner saa bortile,
 De gik - de gik til Hvile;
 De var blandt os - de er ej mer:
 Fred hvile over deres Ler! :|

4. Maaskee vi og forlade
 Vor Bane dette Aar;
 Tidt visne Træets Blade
 Endog i favre Vaar;
 Tidt Døden os bortkalder
 I fyrig Ungdoms Alder;
 Og den, som vandrer her igjen,
 Med Taarer tænker paa sin Ven. :|

5. Kun ædel Daad betrygger
 Mod Dødens Bitterhed;
 I Gravens tause Skygger.
 Algodhed vinker Fred.
 Vi nyde, fri for Kummer,
 En let og salig Slummer;
 Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud. :|

6. Lad Afskedstaaren rinde!
 Er vi kun Dyden tro,
 I Livet Fryd vi finde
 Og end i Døden Ro.
 Her maa vi adskilt vandre;
 Hist møde vi hverandre.
 Aftør din Graad, min Ven, vær glad!
 For evigt vi ej skilles ad. :|